

Та това сж прилепи! Събудени от настъпилия здрачъ, тѣ гонятъ сега събудилитѣ се като тѣхъ нощни пеперудки, бръмбари и други насѣкоми, които имъ служатъ за храна. Тѣ сега обѣдватъ. Дневниятъ животъ замръ, за да се почне новъ — нощниятъ.

Откъде се взеха тѣ, де сж жилищата имъ? Навѣрно нѣйде въ хралупата на старо, изгнило дърво.

Денемъ, скрити въ такава хралупа, прилепитѣ се закачатъ съ крачката си за нѣщо, висятъ съ глава надолу и спятъ. Спятъ и чакатъ топлата вечеръ. Тогава тѣ се събудатъ и захващатъ своя ловъ.

Летейки насамъ-нататъкъ съ бързината на ластовица, тѣ хващатъ съ чудна ловкостъ всѣко насѣкомо, което имъ се изпрѣчи на пътя.

Количеството на изяжданитѣ отъ тѣхъ насѣкоми е грамадно. Жбитѣ имъ работятъ неуморно и само крачката и крилицата на жертвитѣ летятъ налѣво и надѣсно.

* * *

Нашитѣ прости хора гледатъ на прилепа като на нечиста сила, а ние повечето се отнасяме къмъ него съ страхъ и отвращение. Но колко сме несправедливи къмъ него! Горкиятъ прилепъ е най-добриятъ пазителъ и защитникъ на нашитѣ градини и гори. Ако не бѣше той, кой щѣше да ни избави отъ милионитѣ, милиардитѣ насѣкоми и тѣхнитѣ личинки, които, неунищожавани отъ никого, биха изстребили цѣлата наша растителностъ?

Прилепитѣ живѣятъ не само изъ хралупитѣ на дърветата, но още изъ тъмнитѣ пещери, въ пукнатинитѣ на каменнитѣ стени, въ стари, запустѣли пчелни кошери, подъ стрѣхитѣ на кжшитѣ и въобще навсѣкжде, кждето могатъ да намѣрятъ убѣжище и кждето не прониква нито вѣтръ, нито свѣтлина. Тамъ тѣ се събиратъ на голѣми съжителства, тамъ се размножаватъ и умиратъ.

Животътъ на прилепитѣ по насъ презъ годината е твърде кратъкъ. Грезъ септемврий, а при ранни студове още и презъ августъ, прилепитѣ изеднажъ изчезватъ, сякашъ отлитатъ на югъ, както прелетнитѣ птици. Но не, тѣ не отлитатъ, а просто се скриватъ въ своитѣ потайни убѣжища и тамъ, увиснали съ главата надолу и притиснати тѣсно единъ до другъ, заспиватъ дълбокъ сънь, който се продължава следующата пролѣтъ, когато настѣпва новъ животъ.